

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΟΥΡΗΣ

"Ογδοος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθηναι.

Χίλια δικτακόσια κι' έννενηντα Ένα,
πάντα κάθε χρόνο τα συνειθισμένα.

Τὸν δρῶν μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

'Ο 'Ρωμηός τὴν Εἰδομάδα
κι' σταν ἔγο ξέντνεδα
Συνδρομητάς δὲ δέλιμματι
κι' στὸν 'Αθηνῶν τὴν πόλιν
και' εἰς τὴν Ἑλλάδα δλην
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο

μόνο μά φορά δὲ βγαίνει,
κι' δητοις ποσὶ κατεβαίνει,
γιατὶ λεπτά δὲν έχουμε,
και' εἰς τὴν ἀλλοπότνη,
δίχιος νέλιξ κι' έντροπην.
Φράγκα διδύεις και' μέρο,

για τὰ ξένα δημος μέρη
Κι' ἕνα φύλλο δὲν κρατήσει,
κι' δηοις τὸν παρὰ δὲν δίδει:
Γράμματα και' συνδροματι
Γιά τη σάρα και' τὴ μάρα

δεκαπέντε και' στὸ χέρι,
ἔνιες συνδρομητές,
δὲν τὸν φάγ μαζιρ φίδει,
ἀπ' εὐθείας πρὸς ίμέ,
κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ 'Ιουνίου είκοσι κι' έννέα
κι' ἀπὸ παντού προγράμματα γεννατα.

Τρακόδα δαράντα κι' έννια
και' φρέλλα πολλὰν 'στὸν ντουνιδ.

Κι' ὁ «Ρωμηός» γιὰ τὸν Μελά
δὲν σᾶς πάρη τὰ μαζαλά.

Ικκό και' τι ασκέρι μὲν 'στὸ σπήτη τοῦ Μελά!...
τργούοδι! τι ἀντάρξ!... ταρλαμπούμπτα, τραλλάζι.
Φη: τόν τὸ ρουάτο κι' δλλο ἔργεται μπολούμι
διοι λένε πῶς δὲ ρίξουν τοῦ Μιχάλη μονοκούκκι,
δὲ σπρώχουν και' τοὺς σπρώχεις και' ιδρίνεις και' γελάς
φωνάζεις μὲ τοὺς δλλους «ξίντε, 'γγήσεις δ Μελάς».

Ἐν ξένι τὰ γελέκα, ξένι ξένι τὰ σουρτούκα,
ράμπουμπτα μιὰ ρουκέτα, τραλλάζι μιὰ τρακάτρούκα.
καλοὶ νοικοκυρατοί, τι τὰς Πλάκας ἀνταμάχα!...
τοι μίσα, ζήτω κι' ξένι, τράκα τρούι τὰ πλαμάκια...
καλόστεις παντίρεις και' σπικδοτέ της 'Ψηλά...
κανθήτε, βρὲ άσδέρια, κι' δλοι γιούρια 'στον Μελά.

Ξανθή τὰ σκελτίτια... 'λευτερά, κουβρυνταλάκι...
τὸν Μελά γελά δ Δάμνοι, τὸν Μελά δὲ στέψ' η νίκη...
κιμίτετε πῶς είναι κολοκύδια και' μαρούλια...
ικατζή δ κακομοζίας, μπάμπα μποδύμπου τὰ ντασόλια...
τοιδής θα 'θγή τὸ βλέπει κι' ξένας κι' δλλος μπουνταλάς...
πρηγάρη, θλα κέργα, και' τὴν 'πήρε δ Μελά.

Τι κακό και' τι ἀντάρξ!... χίλιοι μπαίνουν, χίλιοι βγαίνουν...
ἐκ τῶν πρώτων κομψατάχαι εἰς τὸ σπήτη τοῦ παγκίνουν...
Όλοι ψήφοι ξένας κι' ξένας και' φωνάζουν τώρα τότοι
κι' δ Λεβίδες πός για τούτον μελετάζι τὰ ξεπαθόστη,
κι' δὲν κι' αύτοῖς τὸ βούθαρη... δλ! ψυχή μου! τί καλά!...
ἄπο τώρα γιάρ ρυσσέται φορτωθεῖς τοῦ Μελά.

Τὸν τριῶν τὴν συμμαχίαν τὴν ἐπῆρε τὸ ποτάμι...
εἰμι πορει κι' δ 'Αθηναῖο; Κατασανδρᾶς νὰ τὸν σινδράχη,
ὅπου τώρα παρατηθεῖ, δπως γράφει σοσχρώδης,
ἴπειδη δ Θοδιώρακης τὸν ἡρύνθη δ σκληρός.
Κι' δὲν κι' δ δίκαννος συντρέσῃ θὲ τελείωση δ μπελάς;
και' σὰν σπρο περιστέρε δε πετάξῃ δ Μελά.

Τὸν τριῶν ἡ συμμαχία ήταν κάτιο ἀτζιδέντες...
σάντε μέλιτες στοις συμμάχους και' στὸν Θεόδωρο μισέντε,
ὅπου θέλεις τώρα τώρα νὰ κρατήσῃ χρυσακήρη
και' οι φίλοι τοῦ φωνάζουν ετά μοράλα σου και' μιὰ λίρα...
Τὸ κλεινὸν τριουμβιόταν τὰ παπούτσια του Χαλά...
σάντε μέγις κουτεσέντε κι' δλοι γιούρια 'στον Μελά.

